

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.III.10.536/2015/7.szám

A Kúria a dr. Kerekes Edit ügyvéd által képviselt felperesnek a Megyei Kormányhivatal alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 2015. április 23. napján kelt 6.M.382/2014/24. szám alatt meghozott jogerős ítélete ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.382/2014/24. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a magyar állam viseli.

I d o k o l á s

Az alperes a 2014. május 9-én kelt határozatával a felperes rokkantsági ellátását 2015. június 30. napjával megszüntette, egyidejűleg - az elsőfokú komplex minősítési bizottság 2013. szeptember 25-én kelt, a felperes egészségi állapotát 60%-ban, minősítési kategóriáját B1-ben megállapító vélemény alapján - rehabilitációs ellátást állapított meg.

Az elsőfokú határozatot a másodfokú társadalombiztosítási szerv a 2014. augusztus 27-én kelt határozatával megváltoztatta. Megállapította, hogy a felperes egészségi állapota - a másodfokú komplex minősítési vélemény szerint - 60%, B2 minősítési csoportba tartozik, ezért 2014. július 1-től rokkantsági ellátásra jogosult.

A felperes a társadalombiztosítási határozat felülvizsgálatát az egészségi állapota mértékének téves meghatározása miatt kérte.

A munkaügyi bíróság a keresetet elutasította. A bíróság a közigazgatási eljárásban beszerzett orvosi bizottsági vélemények és a perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő írásban, majd a tárgyaláson történt meghallgatása során szóban kiegészített szakvéleménye alapján megállapította, hogy a felperes össz-szervezeti egészségkárosodása a társadalombiztosítási határozatok

meghozatalakor 40%, egészségi állapota 60%-os mértékű volt, a társadalombiztosítási határozatokban rögzítetttnél magasabb, 47%-os mértékű össz-egészségkárosodás 2014. szeptember 10-től állt fenn. A bíróság a perben eljáró szakértő véleményét és - a felperes észrevételei nyomán - annak kiegészítéseit részletesen ismertette, az aggálytalannak tartott szakvélemény figyelembevételével megállapította, hogy a társadalombiztosítási határozat nem jogszabálysértő.

A jogerős ítélet ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a munkaügyi bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását kérte a Pp. 182. § (3) bekezdése és 206. § (1) bekezdése megsértését állítva.

Kifogásolta, hogy a bíróság a bizonyítási eljárást hiányosan folytatta le, a tényállás tisztázási kötelezettségének nem tett eleget, a szakvéleményre tett észrevételeit, „ellenszakértő” kirendelésére irányuló indokolt kérelmét és az okirati bizonyítékokat figyelmen kívül hagyta, emiatt megalapozatlan ítéletet hozott. A felperes szerint a bíróság nem oldotta fel a perben kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleményében fennálló és az orvosszakértő, valamint a szakorvosi vélemény közötti ellentmondást, a 2015. március 26-án és április 23-án tartott tárgyaláson előadott, tartalma szerint további szakértői bizonyítás elrendelésére irányuló kérelme elutasítását pedig indokolnia kellett volna.

A felperes a Pp. 206. § (1) bekezdése sérelmét amiatt is állította, mert a bíróság döntése meghozatala során csak a szakértői véleményre és nyilatkozatokra támaszkodott, figyelmen kívül hagyta az okirati bizonyítékokat, a kereseti kérelmében felhozottakat nem teljes körűen vizsgálta. A hiányosan és tévesen felállított tényállás alapján a bíróság helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy a 7/2012.(II.14.) NEFMI rendelet (NEFMIr.) 2.1. táblázata a felperes esetében alkalmazandó. A közigazgatási szervek a felperes egészségi állapotának értékelésénél nem vettek figyelembe valamennyi fennálló megbetegedést, az egészségi állapot meghatározása során az első- és a másodfokon eljáró bizottságok, valamint a perben kirendelt szakértő is némileg eltérő megállapításokat tettek és számítási módszert alkalmaztak. A perben kirendelt szakértő összességében nem bírálta ugyan felül a másodfokú orvosi bizottságok következtetéseit, ugyanakkor a bírósági eljárásban sem vált egyértelműen bizonyítottá, hogy az egészségi állapota jogszerűen került megállapításra. A felperes keresetében több betegséget is megjelölt, amelyek - álláspontja szerint - nem kerültek értékelésre. A szakvélemény kiegészítése és a szakértő meghallgatása döntően a krónikus fájdalom szindrómára vonatkozó betegsége történt, ez azonban a szakvélemény önellentmondását és a szakorvos által leírtak közötti ellentmondást

nem oldotta fel. E betegség hiányában a NEFMir. 2.1. táblázat, míg a betegség fennállása esetén a 2.2. táblázat a számítás alapja, a szakértő azonban nem vette figyelembe ezt a betegséget.

A felperes a szakvélemény ellentmondásosságának alátámasztására a következőket adta elő. A szakvélemény a 2014. október 8-i vizsgálat eredményét tartalmazó ambuláns lapra hivatkozik, a vélemény leírja a diagnózist, de a klinikai diagnózisból nem szerepelteti a krónikus fájdalom szindrómát és az „alapidokumentumokból” vezeti le a 45%-os össz-egészségkárosodást. A szakvélemény kiegészítés szerint krónikus fájdalom tünetcsoport a felperesnél nem állt fenn, mivel a 2014. október 9-én kelt ambuláns lap ezt a diagnózist nem tartalmazza, a szakértőnek pedig nem volt feladata a 2011-ben állítólagosan diagnosztizált betegség megállapítása. A szakvélemény rögzíti, hogy az ENG vizsgálati módszer az idegek vezetőképességét méri, ami a szubjektív érzet, a fájdalom mérésére nem alkalmas; a szakvélemény kiegészítésben pedig a szakértő a saját véleményében foglaltakat is módosította a felperes rovására.

A felperes kiemelte, hogy a 2012. szeptember 24-i és 2014. október 8-i, a Neurológiai Klinikán kiállított okiratot (orvosi dokumentum) csatolta, a ... egyetemi tanársegéd neurológus, klinikai neurofiziológus által aláírt kezelőlapon a krónikus fájdalom szindróma egyértelműen rögzítve van. A szakvélemény 2014. október 8-án készült, tehát a közigazgatási eljárásban ez már rendelkezésre állt, a klinikai vélemény értékelése nem volt mellőzhető. A szakértő abban a kérdésben, hogy a felperes ezzel a betegséggel rendelkezik-e, és amennyiben igen, hogyan lehet azt figyelembe venni, egyértelműen nem nyilatkozott, a szakvéleményben foglalt ellentmondást utóbb sem oldotta fel. A szakértő tárgyaláson tett - a felperes által idézett - nyilatkozatai (24.sz. jkv. 2. old. 4. bek., 5. bek.) egymással is ellentétben állnak; nem érthető, hogy amennyiben a betegség műszeres vizsgálattal kimutatható, úgy annak fennállása objektíve miért nem állapítható meg. A klinikai szakorvos diagnózisát és a műszeres vizsgálatok alapján megállapítható betegséget a közigazgatási eljárásban és a perben sem vették figyelembe, így a döntések nem lehetnek jogszerűek. A bíróságnak a szakvéleményt olyan módon kellett volna kiegészítenie, hogy a szakértő az egészségkárosodást ezen betegség meglétére tekintettel számolja ki, a szakértő a klinikai neurofiziológus diagnózisát indokolás nélkül nem bírálhatta felül. A bíróság az ügy eldöntése szempontjából jelentős tényre a bizonyítást nem megfelelően folytatta le, másik szakvéleményt nem szerzett be, ezért helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy a társadalombiztosítási határozat jogszerű.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése

alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Kúria - a Pp. 182. § (3) bekezdése alkalmazása kapcsán - korábban számos határozatában (pl. Mfv.III.10.168/2013/3., Mfv.III.10.758/2013/6.) rámutatott arra, hogy a Pp. szakértői bizonyítást szabályozó rendelkezései abban az esetben teszik lehetővé, egyben a bíróság kötelezettségévé további szakértői bizonyítás elrendelését, ha a szakvélemény aggályos: homályos, hiányos, önmagával vagy más szakértő véleményével, illetve a bizonyított tényekkel ellentétben állónak látszik, vagy helyességéhez egyébként nyomatékos kétség fér.

A felperes keresete alapján a munkaügyi bíróságnak a perben arról kellett döntenie, hogy a társadalombiztosítási szervek helytállóan határozták-e meg az első- és a másodfokú határozatok meghozatala időpontjában fennálló egészségi állapota mértékét (Pp. 339/A. §-a). Az elsőfokú határozat alapjául szolgáló orvosi vélemény részkárosodásokra vonatkozó adatokat nem tartalmazott, a másodfokú bizottság és a perben eljáró szakértő véleménye azonban az egyes megbetegedések részkárosító hatásának mértékében (neurológiai 18%, szív- és érrendszeri 7%, mozgásszervi 7%, hallószervi 6%, pszichiátriai 6%, légzőszervi 5%) és azok összesítésében is egyezett. Ez azt jelenti, hogy a perben releváns, szakkérdésnek minősülő tényre vonatkozóan a bíróságnak egybehangzó szakértői vélemények álltak a rendelkezésére, amelyek helytálló voltát a felperes mind a munkaügyi bíróság előtti, mind a felülvizsgálati eljárásban olyan különleges szakértelmet igénylő kérdésekben tette vitássá, amelyek megválaszolására és megítélésére szakértelemmel maga sem rendelkezik.

A peradatok szerint a felperes polyneuropathia megbetegedését az orvosi bizottsági vélemények és a perben kirendelt szakértő véleménye is rögzíti, a szakértő a felperes által csatolt szakorvosi lelet ismeretében alakította ki álláspontját. A szakvélemény felperes által hivatkozott kiegészítésben valóban található olyan megállapítás, amely - különösen laikus személyek számára - homályosnak és ellentmondásosnak tűnik. A szakértő azonban utóbb, a tárgyaláson történt meghallgatásakor elmagyarázta és - orvosszakmai érvek mentén - részletes indokát adta az idegrendszeri betegségek okozta károsodások értékelésére irányadó szakmai szabályok, a NEFMir. 2.1. és 2.2. táblázatai alkalmazhatóságának és annak is, hogy a felperes esetében mi indokolta az előbbi táblázat alkalmazását (24. sz. jkv. 2-4. old.).

A felperes a szakértő tárgyaláson előadott érveit szintén orvosi szakkérdésekben vitatta, a kiegészített, a közigazgatási eljárásban beszerzett orvosi véleményekkel egyező tartalmú szakvéleményben

azonban a szakértő tárgyaláson történt meghallgatása után nem volt kimutatható olyan hiányosság vagy ellentmondás, ami további szakértői bizonyítás elrendelését szükségessé tette volna.

A Kúria - Pp. 206. § (1) bekezdésével kapcsolatos - töretlen gyakorlata értelmében (BH 1995.193., BH 1999.44., stb.) a bizonyítékok mérlegelésén alapuló ítélet felülvizsgálattal eredményesen csak akkor támadható, ha a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlen vagy iratellenes volt. A felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés általában nem vizsgálható, és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére.

A felperes felülvizsgálati kérelmében iratellenességet nem panasztolt, a közigazgatási eljárásban beszerzett véleményeket alátámasztó szakvéleményt olyan orvosi szakkérdésekben tette vitássá, amelyek megítéléséhez szakértelemmel nem rendelkezik.

A fentiek alapján a Kúria megállapította, hogy a munkaügyi bíróság nem sértette meg a Pp. 182. § (3) bekezdését, amikor mellőzte a további bizonyítás elrendelését és az egybehangzó szakvélemények egybevetésével helytállóan, a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően vonta le azt a következtetést is, hogy a társadalombiztosítási szervek jogszabálysértés nélkül állapították meg a felperes egészségi állapotának mértékét. Ezért a Kúria a jogerős ítéletet - a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával - hatályában fenntartotta.

Az alperes a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségei megtérítését nem kérte, ezért a Kúria a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján e tárgyban mellőzte a határozathozatalt.

A Kúria a felülvizsgálati eljárás illetékéről az Mmtv. 14. §-a alapján határozott.

Budapest, 2016. február 29.

Dr. Zanathy János sk. tanácselnök, Dr. Magyarfalvi Katalin sk.
előadó bíró, Dr. Farkas Katalin sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő